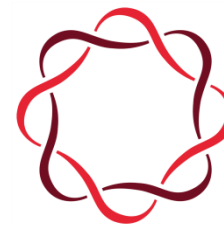

Justitsministeriet
Att.: Jonas Karlsen
Sendt pr. mail til jonk@jm.dk

FINANS
DANMARK

Høringsvar – forbrugerbeskyttelse ved fjernsalg af finansielle tjenesteydelser

Ændring af forbrugeraftaleloven (forslagets § 1)

Generelle bemærkninger

Finans Danmark bemærker, at formålet med ændringsdirektivet er at forenkle og modernisere den lovgivningsmæssige ramme for finansielle tjenesteydelser ved at indsætte en række bestemmelser fra fjernsalgsdirektivet i forbrugerrettighedsdirektivet. Det følger, at en række af bestemmelserne i direktivet allerede er implementeret i dansk ret, herunder regler om prækontraktuelle oplysninger og fortrydelsesret, ligesom det eksplicit fremgår, at direktivet ændrer ikke eksisterende sektorspecifikke EU-retsakter. I relation hertil finder vi, at bemærkningerne til de enkelte bestemmelser med fordel kan uddybes i forhold til samspillet med anden lovgivning.

Herudover opfordrer vi til, at der alene foretages en direktivnær implementering, og at der ikke sker overimplementering, som generelt skaber ulige konkurrencevilkår for danske virksomheder i forhold til andre lande.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Lovforslagets § 1, nr. 3

Den foreslåede bestemmelse, der implementerer artikel 16 e, stk. 1, litra a, har til formål at forhindre vildledende eller manipulerende tiltag, der forhindrer eller forringer forbrugernes evne til at træffe frie og informerede beslutninger. Rækkevidden af bestemmelsen er uklar, herunder om bestemmelsen f.eks. er til hinder for, at der i forbindelse med kontooverførsler som standard er valgt en bestemt type overførsel, f.eks. straks- eller standardoverførsel, herunder f.eks. baseret på kundens historik, og om det kan udstrækkes til kampagner, herunder bannerreklamer. Vi opfordrer til en præcisering heraf.

Lovforslagets § 1, nr. 5-10

Vi finder det positivt, at Justitsministeriet ikke har fundet anledning til at forslå strengere bestemmelser vedrørende prækontraktuelle oplysningskrav end dem, der er omhandlet i ændringsdirektivets artikel 1, nr. 4 (forslag om artikel 16 a, stk.

Høringsvar

18. marts 2025
Dok: FIDA-300870041-437-v1
Kontakt Anne Aarup Fenger

1). Vi bemærker dog, at Justitsministeriet har fundet det hensigtsmæssigt at opretholde de gældende prækontraktuelle oplysningskrav, også i de få tilfælde hvor bestemmelserne på visse punkter går videre end dem, der omhandlet i artikel 16 a, stk. 1.

Af hensyn til at undgå overimplementering og "information overload" opfordrer vi til, at de gældende prækontraktuelle oplysningskrav, der går ud over de bestemmelser, der er omhandlet i artikel 16 a, stk. 1, ikke opretholdes.

Det bør også fremgå, at de prækontraktuelle oplysningskrav, der går videre end dem, der omhandlet i artikel 16 a, stk. 1, ikke er gældende, hvis den finansielle tjenesteydelse er reguleret af anden lovgivning.

Det forslås i lovforslagets § 1, nr. 10, at den erhvervsdrivende skal give forbrugeren oplysning om, hvor det er relevant, at prisen er blevet personaliseret på grundlag af en automatiseret beslutningstagning. Vi opfordrer til, at det præciseres, hvad der menes med, at prisen er blevet personaliseret på grundlag af en automatiseret beslutningstagning. Vil f.eks. det forhold, at en kundes pris afhænger af kundens indplacering i en kundegruppe være omfattet af bestemmelsen, hvis kundens indplacering i kundegruppen er sket automatisk på baggrund af forretningsomfang?

Den foreslåede nye bestemmelse i forbrugeraftalelovens § 14, stk. 1, nr. 19, er en direktivnær implementering af dele af art. 1, 4), i direktiv 2023/2673. Anvendelsesområdet for den nye nr. 19 vil efter vores opfattelse være investeringsprodukter, idet der henvises til "*miljømæssige eller sociale faktorer er integreret i investeringsstrategien*". Det bemærkes, at sådanne produkter allerede er omfattet af kravet om prækontraktuelle oplysninger i SFDR. Henset hertil finder vi, at samspillet med anden lovgivning (særligt SFDR) bør tydeliggøres i lovtæst og bemærkninger, og at det konkretiseres, hvilke oplysninger, der skal gives og i hvilket format.

Lovforslagets § 1, nr. 12

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at den erhvervsdrivende skal minde forbrugeren om muligheden for at fortryde fjernsalgsaftalen og om proceduren i forbindelse med fortrydelsesretten, hvis den erhvervsdrivende først giver forbrugeren oplysninger mindre end én dag, inden forbrugeren er bundet af fjernsalgsaftalen. Forslaget vil desuden medføre, at påmindelsen skal gives til forbrugeren på et varigt medium senest syv dage efter aftaleindgåelsen. Selvom kravet følger direkte af direktivet, og som følge heraf skal implementeres, er det dog vores opfattelse, at bestemmelsen påfører virksomhederne unødvendige omkostninger og byrder uden at give værdi for forbrugeren.

Høringsvar

18. marts 2025

Dok. nr.:

FIDA-300870041-437-v1

Lovforslagets § 1, nr. 14

Forslaget om at indføre sprogkrav vedrørende de oplysninger, som den erhvervsdrivende skal give forbrugeren i forbindelse med aftaler om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser følger ikke af direktivet og udgør således overimplementering.

Vi anbefaler, at forslaget om sprogkrav ikke opretholdes.

Lovforslagets § 1, nr. 15

Lagdeling (§ 14 a)

Vi finder det overordnet positivt, at det forslås en ret for den erhvervsdrivende til lagdele visse oplysninger, når de gives elektronisk.

Det fremgår af punkt 2.3.6.1. i lovbemærkningerne, at ved "lagdeling" forstås tilfælde, hvor visse oplysningskrav forud for aftaleindgåelsen betragtes som centrale elementer og dermed placeres på en fremtrædende måde i første lag, og andre detaljerede dele af oplysningerne forud for aftaleindgåelsen præsenteres i ledsagende lag. Vi finder, at det bør fremgå direkte af loven, hvad der menes med at lagdele oplysninger.

Vi forstår præambel nr. 33 således, at den anførte "anden mulig måde" med at give oplysninger forud for aftaleindgåelsen ad elektronisk vej ved hjælp af indholdsfortegnelsen med overskrifter, der kan udvides, er et eksempel på lagdeling. Vi opfordrer til, at begrebet præciseres.

Vi bemærker desuden, at lovforslaget er mere restriktivt end ændringsdirektivet med hensyn til hvilke oplysninger, som er undtaget fra muligheden for lagdeling. F.eks. undtager lovforslaget oplysninger om, at den finansielle tjenesteydelse vedrører instrumenter, der indebærer særlige risici som følge af deres særlige karakteristika m.v., fra lagdelingsmuligheden. Disse oplysninger er ikke undtaget lagdelingsmuligheden efter ændringsdirektivet.

Danske særregler skaber ulige konkurrencevilkår for danske virksomheder i forhold til andre lande. Særreglerne medfører desuden yderligere byrder og omkostninger for virksomheder, der opererer i flere lande til at udvikle løsninger, der overholder nationale særregler. Vi foreslår derfor, at loven alene undtager oplysninger fra lagdelingsmuligheden i overensstemmelse med bestemmelserne i ændringsdirektivet.

Høringsvar

18. marts 2025

Dok. nr.:

FIDA-300870041-437-v1

Fyldestgørende redegørelser (§ 14b)

Finans Danmark finder det uklart, om de forudgående oplysninger efter § 14, stk. 1 kan gives som en del af en fyldestgørende redegørelse. Vi opfordrer til en præcisering heraf. Hvis de forudgående oplysninger efter § 14, stk. 1 skal gives separat, synes lovforslaget at øge mængden af oplysninger, som forbrugeren skal have forud for aftalens indgåelse, betydeligt. Det bemærkes i denne sammenhæng, at det fremgår af præambel nr. 38, at den blotte gengivelse af oplysningerne forud for aftaleindgåelsen muligvis ikke er tilstrækkelig og derfor bør undgås.

Vi skal herudover opfordre til, at det i lovforslaget uddybes, hvilke yderligere oplysninger, der kan være omfattet af kravet om at oplyse om "de væsentlige karakteristika" ved aftalen set f.eks. i forhold til kravet i § 14, stk. 1, nr. 1 om at oplyse om tjenesteydelsens vigtigste egenskaber og nr. 11 om eventuelle særlige risici ved tjenesteydelsen som følge af ydelsens særlige karakter.

Endelig opfordrer vi til, at lovforslaget præciserer forholdet til andre love. Vi finder, at det bør fremgå af loven, at forbruger aftalelovens bestemmelser om fyldestgørende redegørelser er subsidiære i forhold til bestemmelser fyldestgørende redegørelser i anden lovgivning, herunder EU-forordninger, der regulerer specifikke finansielle tjenesteydelser.

Som et eksempel på en sådan EU-retsakt nævner lovbemærkningernes punkt artikel 12, stk. 1, i forbruger kreditlexet. Vi bemærker i den forbindelse, at forbruger kreditlexet og kreditaftaleloven anvender begrebet "fyldestgørende forklaringer". Vi finder på den baggrund, at det bør præciseres, om der er forskel på "fyldestgørende redegørelser" i lovforslaget og "fyldestgørende forklaringer" i kreditaftaleloven, og i så fald hvori denne forskel består.

Lovforslaget behandler ikke samspillet mellem oplysningspligten efter § 14, stk. 1 og den foreslåede redegørelsespligt efter § 14 b. Det er således uklart om, det forhold at oplysningspligten efter § 14 ikke finder anvendelse, fordi denne er reguleret af anden EU-lovgivning, har betydning for redegørelsespligten. Vi skal opfordre til, at det uddybes i lovforslaget.

Vi bemærker i øvrigt, at det fremgår af artikel 16 d, stk. 1, litra a, at redegørelserne skal omfatte "de krævede oplysninger forud for aftaleindgåelsen". Efter lovforslaget til § 14 b, stk. 1, nr. 1, skal redegørelserne omfatte "de i § 14, stk. 1, nævnte oplysninger". Vi bemærker, at henvisningen til "de i § 14, stk. 1, nævnte

Hørings svar

18. marts 2025

Dok. nr.:

FIDA-300870041-437-v1

oplysninger" alene giver mening i de tilfælde, hvor forbrugeren skal have oplysninger efter af § 14, stk. 1, i forbrugeraftaleloven. Vi opfordrer til at præcisere, hvad der gælder, hvis forbrugeren skal have oplysninger efter anden lovgivning.

Lovforslaget giver forbrugeren ret til "personlig betjening", hvis den erhvervsdrivende anvender onlineværktøjer. Det er vores forståelse, at kravet kan udfyldes ved personlig telefonisk betjening, og at der ikke stilles krav om personlig fysisk betjening.

Lovforslagets § 1, nr. 17

Finans Danmark finder, at det bør fremgå af loven, at forbrugeraftalelovens bestemmelser om fortrydelsesret er subsidiaire i forhold til bestemmelser om fortrydelsesret i anden lovgivning, herunder EU-retsakter, der regulerer specifikke finansielle tjenesteydelser.

Lovforslagets § 1, nr. 19

Definitionen af forbrugeraftaler i § 2, stk. 1, i forbrugeraftaleloven betyder, at andre end fysiske personer kan være forbrugere i forbrugeraftalelovens forstand. Dermed er forbrugeraftalelovens forbrugerbegreb udvidet i forholdt til definitionen i forbrugerrettighedsdirektivet, hvor en forbruger defineres i artikel 2, nr. 1, som "*enhver fysisk person, der i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aftaler ikke handler som led i sit erhverv*".

Det udvidede forbrugerbegreb i forbrugeraftaleloven medfører bl.a., at lovforslagets § 1, nr. 19, om indførelse af en fortrydelsesfunktion, finder anvendelse for både fysiske og juridiske personer, der hovedsageligt handler uden for deres erhverv. Dermed går lovforslaget videre end ændringsdirektivet, idet lovforslaget udvider anvendelsesområdet for bestemmelsen om indførelse af en fortrydelsesfunktion til at omfatte andre end fysiske personer. Det er usikkert, om det udvidede anvendelsesområde i forbrugeraftaleloven er i overensstemmelse med ændringsdirektivet, der medfører totalharmonisering, medmindre andet konkret fremgår af direktivets enkelte bestemmelser.

Det udvidede anvendelsesområde udgør under alle omstændigheder overimplementering, der skaber ulige konkurrencevilkår for danske virksomheder i forhold til andre lande. Det gælder særligt i forhold til bestemmelsen om fortrydelsesfunktion, hvor det udvidede forbrugerbegreb vil medføre betydelige meromkostninger for den finansielle sektor til udvikling og implementering af en fortrydelsesfunktion på onlinegrænseoverflader, der er rettet mod erhvervsdrivende og

Hørings svar

18. marts 2025

Dok. nr.:

FIDA-300870041-437-v1

juridiske personer i stedet for alene at kunne udvikle og implementere en fortrydelsesfunktion på onlinegrænseoverflader, der er rettet mod forbrugere, der er fysiske personer.

Finans Danmark forslår derfor, at lovforslagets § 1, nr. 19, begrænses til alene at omfatte forbrugere i overensstemmelse med forbrugerrettighedsdirektivets definition (dvs. fysiske personer).

Vi bemærker i denne sammenhæng, at det fremgår af lovbemærkningerne om økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v., at Justitsministeriet på visse områder af hensyn til, at det efter omstændighederne vil kunne pålægge erhvervslivet unødvendige byrder i forhold til ændringsdirektivets formål, har foreslået, at der ikke skal vedtages strengere bestemmelser. Det synes at stride mod denne linje at pålægge erhvervslivet yderligere byrder ved at anvende det udvidede forbrugerbegreb i forbindelse med indførelsen af fortrydelsesfunktionen.

Vi foreslår desuden, at det præciseres, at kravet om fortrydelsesfunktion kun er gældende, hvis forbrugeren har fortrydelsesret efter forbrugeraftaleloven, og ikke hvis forbrugeren har fortrydelsesret eller lignede efter anden lovgivning, f.eks. kreditaftaleloven.

I relation til identifikation af kunden følger det af lovbemærkningerne, at fortrydelsesfunktionen skal sikre, at forbrugere kan fortryde en aftale lige så let, som de kan indgå den. Det er vores forståelse, at virksomheden kan stille samme krav til forbrugers udnyttelse af fortrydelsesretten som til indgåelsen af aftalen, f.eks. at udnyttelsen af fortrydelsesretten godkendes med stærk kundeautentifikation, hvis indgåelsen af aftalen er sket med stærk kundeautentifikation. Vi opfordrer til en præcisering heraf.

Onlinegrænseflader er alene beskrevet med henvisning til præambelbetragtning nr. 37, hvor der ved en onlinegrænseflade forstås enhver form for software, herunder et websted eller en del af et websted, og applikationer, herunder mobilapplikationer, jf. artikel 3, litra m, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2022/2065 (om digitale tjenester) og ændringsdirektivets præambelbetragtning nr. 37. Finans Danmark opfordrer til, at der indsættes definition af "onlinegrænseflade" i lovens § 3. I den forbindelse bør afklares, om en "onlinegrænseflade" er forskellig fra eller en udvidelse i forhold til "brug af fjernkommunikation" og/eller "et system for fjernslag", som i dag er definitionen for en fjernsalgsaftale.

Høringsvar

18. marts 2025

Dok. nr.:

FIDA-300870041-437-v1

Afslutningsvist

Fortrydelsesret for aftaler om værdipapirer indgået uden for forretningssted

Finans Danmark har tilbage i 2015 været i dialog med Justitsministeriet om overimplementering i § 18, stk. 3 (nu stk. 4). Problemstillingen går på, at § 18, stk. 2, nr. 15, undtager aftaler om værdipapirer hvis pris afhænger af udsving på kapitalmarkedet fra fortrydelsesretten. Stk. 4 anfører imidlertid, at denne undtagelse ikke gælder, hvis denne aftale er indgået uden for den erhvervsdrivendes forretningssted. Vi henviser til en nærmere beskrivelse af problemstillingen i vedlagte brev af 25. marts 2015 fra Finansrådet (nu Finans Danmark).

Da ændringsdirektivet medfører strukturelle ændringer til forbrugerrettighedsdirektivet ved at indføre artikel 16a-e, der specifikt angår finansielle tjenesteydelser, finder Finans Danmark det afgørende, at Justitsministeriet tilpasser § 18, stk. 4, så det er i overensstemmelse med direktivet, herunder specifikt artikel 16 b, stk. 2, litra a.

Hørings svar

18. marts 2025

Dok. nr.:

FIDA-300870041-437-v1

Med venlig hilsen

Anne Aarup Fenger

Direkte: 30161136

Mail: afe@fida.dk

